

Prøver Gud
å frelse
verden nå?

Prøver Gud å frelse verden nå?

La oss være ærlige! Kristendommen er ikke, og har ALDRI vært, religionen for de fleste av jordens befolkning. Så hvilken skjebne vil da bli de tusenvis av millioner «ufrelste» mennesker til del?

HEFTET SKAL IKKE SELGES.

Det er en gratis opplysningstjeneste
i offentlighetens interesse, utgitt av
Guds Verdensvide Kirke.

Norsk utgave av
Is God Trying to Save the World Now?

Skriftstedene som er sitert i dette heftet,
er hovedsakelig hentet fra *Norsk Bibel 88*.

© 1988 Norsk Bibel A/S

Bidragstyttere:

1. kapitel: Roderick C. Meredith
2. kapitel: Herbert W. Armstrong (1892–1986)
3. kapitel: Raymond F. McNair
4. kapitel: Norman L. Shoaf

© 1990 Guds Verdensvide Kirke

Alle rettigheter forbeholdes

Trykt i England

ISBN: 1-55825-043-3

Innholdsfortegnelse

<i>1. kapitel</i> PRØVER GUD Å FRELSE VERDEN NÅ?	1
<i>2. kapitel</i> HVA SIER BIBELEN OM FORUTBESTEMMELSE?	11
<i>3. kapitel</i> HVA MENTE KRISTUS — «MANGE ER KALT, MEN FÅ ER UTVALGT»?	28
<i>4. kapitel</i> ER GUD I FERD MED Å KALLE DEG?	33

PRØVER GUD Å FRELSE VERDEN NÅ?

HAR den tradisjonelle kristenhet noe som helst realistisk håp om noensinne å «frelse» verden? Kinas befolkning utgjør nå over en milliard mennesker. Men langt mindre enn én prosent av dem tror på noen som helst form for kristendom. Indias befolkning utgjorde i 1989 totalt nesten en syvendedel av jordens befolkning, men mindre enn 30 millioner er nominelt kristne. Situasjonen er stort sett den samme i Japan, som i 1989 hadde en befolkning på over 120 millioner, og i Indonesia med 175 millioner.

Så har vi den arabiske verden og det svarte Afrika. Disse områdene har en samlet befolkning på godt over 600 millioner i 1989. Men bare 215 millioner er nominelt kristne.

Ser du poenget?

Opp gjennom historien har langt de fleste mennesker **ALDRI** tilhørt **NOEN** form for kristendom. Og slik er det fortsatt den dag idag. Men ifølge den kristne lære er menneskene skapt i Guds bilde. I rettferdighetens navn burde alle mennesker få samme mulighet til frelse og evig liv.

Bibelen selv sier: «For Gud gjør ikke forskjell på folk» (Rom 2:11).

Og igjen, da apostelen Peter for første gang ble sendt for å omvende hedninger, sa han: «Jeg skjønner i sannhet at Gud *ikke gjør forskjell på folk*, men blant hvert folk tar han imot dem som frykter ham og gjør rettferdighet» (Apg 10:34–35).

Finnes det «en annen vei»?

Hvis Gud er rettferdig og ikke gjør forskjell på folk, HVORFOR er da langt de fleste tilsynelatende *avskåret* fra Gud, fra Bibelen og fra en hvilken som helst form for kristendom? Ta ikke feil! Dette er et livsviktig spørsmål!

Likevel er dette spørsmålet ikke forstått og ikke engang stilt av den organiserte kristenhet idag. Dette iøynefallende spørsmålet blir oversett eller tilslørt av teologer og lærde.

Det er på tide at du får vite SANNHETEN om dette fundamentale spørsmålet som berører selve grunnlaget for hva sann religion ER — og hva den IKKE er!

Først av alt vil noen prøve å snakke seg vekk fra denne knipen ved faktisk å påstå at enhver oppriktig tro på hvilken som helst god lære eller hvilket som helst religiøst prinsipp vil bli godtatt av en all-vis og uendelig nådig Gud.

Det lyder godt, ikke sant?

Men *det* er ikke Gud Skapers visdom og hensikt — han som er den store Forfatter av Den hellige skrift. Og i denne saken har vi med Gud å gjøre — ikke mennesker eller menneskers forskjellige argumenter, meninger og resonnerer.

Hva sier så Gud?

Jesus, Guds Sønn, gjorde det svært så klart: «Sannelig, sannelig sier jeg dere: Den som ikke går inn i fårekveen gjennom døren, men stiger over et annet sted, han er en tyv og en røver . . . Jeg er døren inn til fårene. Alle de som er kommet før meg, er tyver og røvere . . .» (Joh 10:1, 7-8).

Under inspirasjon sa Peter om Jesus: «Og det er ikke frelse i NOEN annen. For det *finnes ikke noe annet navn under himmelen, gitt blant mennesker, som vi kan bli frelst ved*» (Apg 4:12, våre uthevelser gjennom hele heftet).

Så klart dette er!

Bibelen angir ingen annen måte å vinne evig liv på enn gjennom Jesus Kristus og *hans sanne lære*. Som Jesus selv sa: «Men hvorfor kaller dere meg: Herre, Herre! — og gjør ikke det jeg sier?» (Luk 6:46). Og igjen: «Ikke enhver som sier til meg: Herre, Herre! skal komme inn i himlenes rike, men den som gjør min himmelske Fars vilje» (Matt 7:21).

Etter menneskenes standard kan du sannelig ha 'gode'

naboer eller slektninger eller venner, generelt sett 'bra' folk i dine øyne. Menneskelig sett kan de ha mange gode karaktertrekk og en behagelig personlighet. Men for den som bokstavelig skal bli «født av Gud» og leve evig, stiller Gud visse *høyst spesielle krav*. Først blant disse er at man fra hjertet tar imot Jesus Kristus som Frelser og Herre og *tror* på hans budskap — det sanne evangeliet (Mark 1:14-15).

Den behagelige fritenker, ateist, agnostiker eller ikke-kristne tror ikke på Kristus eller hans evangelium! Derfor kan og vil ikke dette uomvendte individ — uansett hvor personlig behagelig vedkommende kan være i de fleste situasjoner — kjenne en evig taknemlighetsgjeld og føle lojalitet overfor Jesus Kristus som sin personlige Frelser, Yppersteprest og levende Overhode. Han hverken kan eller vil føle en dyp trang til å overgi sin vilje til å *leve etter «hvert ord som går ut av Guds munn»* (Matt 4:4). Derfor er det innlysende at han ikke vil være forberedt på eller villig til å leve etter Guds vei i all evighet.

Og like innlysende er det at Bibelens Gud — Abrahams, Isaks og Jakobs Gud — IKKE vil «frelse» et slikt individ og sikre ham evig liv i Guds rike!

Så hva skjer? Vil alle ikke-kristne, fritenkere og agnostikere brenne i «helvete»? Vil de for alltid forbli i en slags «ytre mørke», eller hva?

Tenk over dette. Hva slags «religion» er det som sender milliarder av mennesker til mørke eller evig av-

straffelse bare fordi de tilfeldigvis ble født på et fjernt avsides sted i verden hvor de *ikke kunne* høre kristendommens fulle budskap, hvor de kanskje ikke engang fikk høre Jesu Kristi navn nevnt på en positiv måte?

Hva slags kjærlig religion er dette? Hva slags vis og nådig Gud er dette?

I rettferdighetens navn burde alle mennesker som har levd, få de samme mulighetene til frelse og evig liv.

Og, for å si det som det er, hva med de millioner av mennesker i vår vestlige, 'kristne' verden som aldri har hørt Bibelens virkelige budskap forklart? Mange av dem er blitt frastøtt av sentimental lokking og klynking fra predikanter som trygler om penger og bare appellerer til følelsene, eller av høykirkelige ritualer som ikke synes å ha noe som helst med deres daglige liv å gjøre.

Ta ikke feil! Den tradisjonelle kristenhet har overhodet ingen hjelp å tilby disse utallige menneskene! Og det til tross for at det eneste svar som gir mening, er klart vist i Bibelen. Hvorfor har det så lenge vært oversett?

Svaret

Gud prøver IKKE å «frelse» hele menneskeheten i vår tid!

Jesus Kristus sa: «*Ingen* kan komme til meg uten at Faderen som har sendt meg, drar ham. Og jeg skal oppreise ham på den siste dag» (Joh 6:44). Igjen sier Guds Sønn: «Ingen kan komme til meg uten at det er gitt ham av Faderen» (vers 65).

Uansett hva du har fått høre, hvorfor talte Jesus egentlig i lignelser? La oss la ham forklare det. Han forklarte det da han var alene med disiplene: «Til dere blir Guds rikes hemmelighet gitt. Men til dem som er utenfor, blir alt sagt i lignelser, for at de skal se og se og ikke skjelve, og høre og høre og ikke forstå, for at de ikke skal omvende seg og få forlatelse» (Mark 4:11-12).

Legg merke til dette! Det var Jesu uttalte mening at det store publikum *ikke* skulle forstå hans budskap. Og Bibelen beskriver hvordan Gud siden da har *tillatt* hele verden å bli FORFØRT: «Den store drage ble kastet ned, den gamle slange, han som kalles djevelen og Satan, han som *forfører hele verden*. Han ble kastet ned på jorden, og hans engler ble kastet ned med ham» (Åp 12:9).

Hvorfor?

Hva er det som foregår her? Er Gud ute av stand til å frelse verden? Selvsagt ikke! For hans navn er *El Sjaddaj* — Gud Den Allmektige (1 Mos 17:1). Han har all makt i hele universet! Og likeså all visdom.

I sin visdom har Gud forordnet at menneskeslekten får 6000 år til å eksperimentere med menneskelagede ideer og

religiøse, pedagogiske, politiske og sosiale systemer. Skaperen lar menneskeheten få lov til å gå sine *egne* veier — skjønt under djevelen Satans listige innflytelse, han som er «denne verdens Gud» (2 Kor 4:4).

Gud lar menneskeheten få brenne seg på fingrene ved menneskers resonnementer, slik at når Gud endelig virkelig «kaller» alle mennesker til frelse, vil de fullt ut innse at *deres* ideer, *deres* veier, *deres* overtro og religioner bare har ført til frustrasjon, lidelse og død. Så vil de for alvor bli i stand til å sette pris på og handle etter det Gud åpenbarer når det endelig er *hans tid* til å frelse verden.

Guds kjærlige omsorg

Svaret er at en rettferdig Gud vil gi ethvert menneske som noensinne har levd, en virkelig anledning til å kjenne og *forstå* hele sannheten om Jesus Kristus og hans budskap!

Det er ikke snakk om noen «ny» sjanse. Nei, slett ikke!

Det gjelder en ekte *første* anledning til virkelig å forstå ikke bare Kristi navn, men hans budskap og den store *hensikten* som Gud har med menneskene. Som vi klart har påvist, har størstedelen av menneskeheten aldri hatt noen slik ekte sjanse til å forstå og bli frelst.

Noen religiøse grupper prøver å bevise at det snart vil være «for sent» for Gud å kalle folk til sin sannhet. De advarer om at «prøvetiden» — et begrep som de for øvrig selv har klekket ut — snart vil være «avsluttet», og at det snart vil være for sent for Gud å frelse folk. Et hovedskriftsted de bruker i denne hensikt er 2 Korinter 6:2: «For han sier: På den tid som behaget meg, bønnhørte jeg deg, og på *frelsens* dag kom jeg deg til hjelp. Se, nå er nådens tid, se, nå er *frelsens* dag!»

Sannheten er at den greske teksten begge ganger burde vært oversatt «*en* *frelsens* dag», ikke «*frelsens* dag», som om Guds tid var begrenset. Paulus siterer direkte fra Jesaja 49:8, hvor den hebraiske originaltekst lyder: «*en* *frelsens* dag!» (Se rammeartikkelen på side 16.)

Så selv om svært *få* — den «lille hjord», som Jesus kaller dem (Luk 12:32) — blir kalt idag, vil det overveldende flertall få sin anledning til virkelig å forstå Gud og hans plan senere. Paulus ble inspirert til å erklære at Gud «vil at **ALLE** menne-

sker skal bli frelst og komme til sannhets erkjennelse [gresk: *oversikt* eller forståelse]» (1 Tim 2:4).

Legg videre merke til apostelen Peters åpenbaring av hvordan Gud tar seg tid med å gjennomføre sin hensikt: «Men én ting må dere ikke være blinde for, mine elskede: For Herren er én dag som tusen år, og tusen år som én dag. Herren er ikke sen med løftet, slik noen holder det for senhet. Men han har tålmodighet med dere, for han vil ikke at noen skal gå fortapt, men at alle skal komme til omvendelse» (2 Pet 3:8–9).

Merk deg dette! Peter sa at Gud vil at *alle* skal komme til omvendelse, like etter at han nettopp har sagt at én dag er som tusen år i gjennomføringen av Guds plan!

Skaperen ga menneskeheten seks dager hver uke til å gjøre sitt arbeid og sine sysler på. På den syvende dag fikk den påbud om å hvile (1 Mos 2:1–3; 2 Mos 20:9–11). Guds åndelige timeplan blir gjennomført på tilsvarende måte. Menneskeheten har fått tildelt 6000 år (eller «tusenårsdager») til å gå *sin egen vei* — SYNDENS vei. I løpet av disse første 6000 årene har det overveldende flertall av menneskeheten endt opp under Satans innflytelse — forført, forvirret, «uten håp og uten Gud i verden» (Ef 2:12).

Ved slutten av disse 6000 årene, nå snart i vår tid, vil Kristus vende tilbake for å gi verden fred og styre jorden som kongers Konge og herrers Herre i tusen år — den tusenårige «sabbaten» (Åp 19:11–16). Øyeblikkelig vil Satan bli forvist «for at han *ikke lenger skulle forføre folkeslagene* — ikke før de tusen år var til ende» (Åp 20:3).

På dette tidspunktet, med Satan og hans forførelser borte, vil hundrevis av millioner av mennesker få sin blindhet strøket fra øye og sinn så de forstår: «For Herren har utøst over dere *en dyp søvnens* ånd. Han har tillukket deres øyne . . . På den dag [når Kristus vender tilbake] skal de døve

I sin visdom har Gud forordnet at menneskeslekten får 6000 år til å eksperimentere med menneskelagede ideer.

høre bokens [Bibelens] ord. Ut fra mulm og mørke skal de BLINDES øyne se» (Jes 29:10, 18). Og igjen: «for jorden er [vil være] FULL av Herrens kunnskap» (Jes 11:9).

Men hva med alle de andre milliarder av mennesker som har avgått ved døden uten noensinne virkelig å ha hørt om den sanne Kristus og hans evangelium? Husk at Gud sier at det er hans vilje at *alle* skal komme til forståelse eller overblikk over sannheten. Husk også at Gud ikke gjør forskjell på folk!

Forbløffende nok gjør Jesus selv dette emnet svært klart. Han sa til de selvrettferdige jødene på hans tid: «Det sier jeg dere: Tyrus og Sidon skal få det tåleligere enn dere på dommens dag!» (Matt 11:22). Med andre ord indikerer Jesus klart at det kommer en tid for bedømmelse hvor HEDENSKE by-stater som Tyrus og Sidon kan bli frelst.

Jesus fortalte videre menneskene i det nærliggende Kapernaum at selv de fordervede innbyggerne i Sodoma *ville ha omvendt seg* OM de hadde hørt den sannheten som han nå forkynte (vers 23–24)! Idet Gud taler gjennom sin Sønn person, *erkjenner* han klart nok helt entydig at alle disse menneskene fra forgangne tider var blindet — og at de aldri fikk høre sannheten!

I tillegg antydte Jesus at det ville komme en «dommens dag» når en rettskaffen og rettferdig Gud vil åpne sinnene på tidligere blindede mennesker og de får tilbud om frelse.

En «dom» slik Bibelen beskriver den

Noen tror at uttrykket «dom» bare betyr å avsi dommen eller kjennelsen. Men det er ikke riktig.

I de opprinnelige språkene i Bibelen refererer ofte uttrykket «dom» (eller bedre: «bedømmelse») til en periode med prøving og testing. En tid med «prøving» vil normalt komme FØR avsigelsen av dommen eller kjennelsen eller tildelingen av belønningen. Et spesifikt eksempel på dette i Skriften kan vi finne i 1 Peter 4:17: «Thi nu er tiden inde, da dommen tager sin begyndelse med Guds hus; men kommer den over os først, hvad skal det så ende med for dem, der er ulydige mod Guds evangelium?» (d. '48-overs.).

I det ovenstående taler Gud om en prøvetid — den bedømmelsesprosessen som alle kristne gjennomgår. For Gud

forbereder sanne kristne til å bli medlemmer av sin familie som skal styre denne jord i morgendagens verden — *hvis* de overvinner sine lyster og fristelsene i denne verden og fra djevelen Satan. «Den som *seirer*, og som tar vare på mine gjerninger inntil enden, ham vil jeg gi makt over folkeslagene. Han skal styre dem med jernstav» (Åp 2:26–27).

En slik bedømmelsesperiode — som ifølge Jesus vil omfatte selv oldtidens befolkning i Sodoma, ved siden av andre hedningefolk — er omtalt i Åpenbaringen 20:11–12. Legg merke til at det er angitt at tiden er *etter* Tusenårsriket. For Satan har på det tidspunktet vært løslatt en kort stund (vers 7) og så blitt kastet i ildsjøen (vers 10). Dette er like *før* «den nye himmel og den nye jord» som blir nevnt i Åpenbaringen 21.

Husk også at Det gamle testamentes hellige og Det nye testamentes kristne av vår tidsalder har fått løfte om å bli gjenoppvekket ved Kristi komme — *FØR* Tusenårsriket begynner (1 Kor 15:22–23). De som lever *i løpet av* tusenårsperioden, vil få full forståelse av sannheten og få anledning til å komme inn i Guds rike på *den tid* (fortsatt fremtid).

Første virkelige anledning til frelse

Men her, i Åpenbaringen 20:11–12, er det en periode hvor alle andre døde fra tidligere tidsaldere blir gjenopplivet og står «for Gud» (vers 12). «Bøker» blir åpnet. I den greske originalteksten er ordet for «bøker» selvsamme ord som brukes om Bibelen! Med andre ord, disse menneskene får endelig sinn og hjerte virkelig «åpnet» for *forståelse* av Bibelen. Og deretter ble «en annen bok . . . åpnet, som er livets bok». Denne «livets bok» er selve protokollen over dem som skal motta evig liv (Fil 4:3; Åp 3:5).

Så klart dette er!

Her er det en tid da alle de som *aldri virkelig forsto*, er blitt gjenopplivet, og hvor Bibelens «bøker» blir åpnet *for deres forståelse*. I løpet av denne perioden, som sannsynligvis vil vare i 100 år (se Jes 65:17–25, særlig vers 20), vil de bli prøvet, testet og «dømt» — bedømt — så Gud kan se hvorvidt og hvor dypt de i sine liv vil overgi seg til hans Ord og vilje.

Dette vil *IKKE* være en «ny» sjanse! For disse tidligere åndelig blindede menneskene vil dette være deres første

VIRKELIGE anledning til å forstå og fullbyrde sin Skapers vilje.

I Esekiel 37 finner vi den berømte profetien om «de tørre ben». Det som blir beskrevet her, har noen funnet komisk. Det har til og med vært satt musikk i den lettere genre til det.

Men Esekiel 37:1–14 er en storslått profeti. «Hele Israels hus» (vers 11), som her er omtalt, omfatter de moderne angelsaksisk/keltiske folkeslagene i det britiske samvelde, USA og de fredselkende demokratiske folk i Nordvesteuropa — pluss, selvsagt, det jødiske folk. (Skriv etter vårt gratishefte *Den engelsktalende verden og Nordvesteuropa i profetiene*, som forklarer hvem som idag er etterkommere av alle de tolv stammene i oldtidens Israel.)

Alle disse folkeslagene vil bli bragt tilbake til *fysisk liv* igjen, og så vil de motta fysisk kjøtt og ben (vers 5–10). Så vil Gud bringe dem inn i «Israels land», gi dem sin ånd, og endelig skal han «kjennes» av dem (vers 11–14). Da vil de ha *en virkelig anledning* — under denne «dommens dag» — til å bli prøvet og testet så det kan bli avgjort om de virkelig vil

overgi seg til Gud og Kristus, nå som de forstår. Bibelen indikerer at de aller fleste til slutt vil ta imot den sanne Kristus og lyde sin Skaper.

Guds Ord sier: «[Til] jøde først og så greker [hedning]. For Gud gjør ikke forskjell på folk» (Rom 2:10–11). Derfor må og VIL Gud gjenopprekke og tilby frelse til milliarder ikke-israelitter, hvorav de fleste aldri er blitt kalt av Gud til *sann åndelig forståelse*.

På ny leser vi: «For Gud har innesluttet dem alle under ulydighet [vantro], for at han kunne vise miskunn mot dem alle. Å dyp av rikdom og visdom og kunnskap hos Gud! Hvor uransakelige hans dommer er, og hvor usporlige hans veier» (Rom 11:32–33).

I sin nåde og høye visdom har Gud tillatt menneskeheten i sin helhet å bli blindet. Han har latt den gå *sin egen vei* for

Noen tror at uttrykket «dom» bare medfører å avsi dommen eller kjennelsen. Men det er ikke riktig.

å forme en leksjon av menneskelig erfaring i lidelse og død. Senere, i perioden med dommen for den store hvite tronen som er beskrevet i Åpenbaringen 20:11-12, vil de bli gjenopplivet og begynne å lære og forstå disse leksjonene. Da, og først da, vil de oppriktig angre på sine egne veier og virkelig SETTE PRIS PÅ Guds vei.

Hvilken ærefrytinnngytende og storslått hensikt vår Skaper holder på å sette ut i livet her på jorden!

HVA SIER BIBELEN OM FORUT- BESTEMMELSE?

SELVE kjensgjerningen med krigstidens falne og mennesker som dør i ulykker har ført til en hel del sorg og bedrøvelse som er helt unødvendig — bare vi forstår rett! Mange har sørget i den tro at deres kjære har avgått ved døden som evig «fortapte» — når de etter all sannsynlighet ikke er fortapt i det hele tatt!

For flere år siden gikk en mann som var sterkt opptatt av emnet forutbestemmelse eller «predestinasjon», til en viss predikant.

— Tror du på forutbestemmelse? spurte han.

— Bibelen lærer det, broder, svarte predikanten.

Predikanten forklarte som best han kunne. — Men det betyr ikke at du ikke har noe å gjøre med din egen frelse. Det betyr ikke at alt er avgjort — at din beslutning og evige skjebne alt er forutbestemt for deg. Du må ta din egen beslutning. Men Gud vet alt, selv på forhånd. Derfor vet han forut hva du kommer til å beslutte.

Dette tilfredsstilte ikke den bekymrede mannen i det hele tatt.

— Hvis Gud på forhånd vet hva jeg kommer til å beslutte, resonnererte han, — da er det forutbestemt, alt sammen. Hvis han på forhånd vet at jeg vil gå fortapt, da er dét det jeg til slutt må beslutte meg for. Og i og med at jeg vil gå fortapt uansett, hvorfor da prøve?

— På den annen side, fortsatte mannen, — hvis han nå vet at jeg kommer til å angre og ta imot Kristus og bli frelst, vil jeg måtte gjøre det til slutt i alle fall, uansett om jeg gjør noen bestrebelse eller ikke. Da er min endelige skjebne forutbestemt. Er det ikke det forutbestemmelse *betyr* — at den endelige skjebne til hver og én av oss FORUT er bestemt? Og hvis det er slik, da har vi ganske enkelt ingen moralsk fri vilje, og vi har ikke noe vi skulle ha sagt.

Den stakkars mannen var mer mismodig enn noensinne.

Og det var ikke underlig. Ingen av dem kunne overbevise den annen, fordi begge argumenterte ut fra gal forutsetning — at forutbestemmelse har å gjøre med hvorvidt enkelt-individet skal gå fortapt eller bli frelst.

Sier Bibelen at din endelige skjebne allerede er forutbestemt?

Hverken predikanten eller hans forvirrede spørger hadde lest omhyggelig hva Bibelen virkelig sier.

For en forvirring vi har idag — hvilket Babylon! La oss forstå dette!

Alle ufrelste ikke endelig fortapt

Men all denne forvirring og engstelse har oppstått fra en annen generell antagelse — en av de største misforståelser i vår tid, og likevel nesten universelt tatt for gitt uten at det er stilt så meget som et spørsmålsteget ved det.

Denne misforståelsen er antagelsen om at det bare finnes to klasser, levende eller døde — de frelste og de fortapte. Hvor mange prekener har du ikke hørt basert på teorien om at det ikke finnes noen middelvei? Enten er man i dette øyeblikk frelst, eller så er man en fortapt sjel! Denne læren har ført til usigelig lidelse og unødvendig sorg.

Tusener sørger over avdøde kjære som aldri hadde bekjent seg til Kristus. Kanskje over en som virkelig levde ugudelig, kanskje over en som levde et «godt» liv i verdslig forstand, men som likevel aldri hadde tatt imot Kristus eller var blitt omvendt. Andre igjen sørger på grunn av tvil — de er ikke sikre på om en kjær døde frelst.

Om dette heftet ikke gjør noe annet enn å få vekk noe av denne unødvendige engstelsen og sorgen og bringer litt opplysning og trøst til noen av våre lesere, så har det vært

umaken verd. Så lytt! Gi nøye akt på det som kommer. Det er viktig at du forstår dette.

La oss anta at denne universelle antagelsen er riktig, og se hva det fører til.

Denne læren kommer fra tanken, som også uten videre generelt blir tatt for gitt, om at *dette* er den eneste tiden for når Gud fortvilet forsøker å frelse verden — at Kirkens oppgave er å frelse verden — at dette er den eneste frelsens dag, og at den nesten er over. «Prøvetiden» er nesten omme. Snart vil det være for sent.

Men hva da med dem som aldri har hørt det sanne evangeliet?

Vi vet selvfølgelig at Bibelen tydelig sier at det bare er gitt ett navn under himmelen blant mennesker som vi kan bli frelst ved — Jesu Kristi navn.

I Kina, India, Japan og andre deler av Asia og Afrika og på mange øyer er det hundrevis av millioner mennesker som aldri så meget som har *hørt* dette eneste navnet! Og det til tross for de relativt få misjonærene som er sendt til disse områdene. Tenk over det. Flertallet av menneskeheten har aldri hørt om Kristus! De kjenner ganske enkelt ikke til frelse fra synd — Guds plan for evig liv. De har aldri hørt det sanne evangeliet.

De kan ikke bli frelst! Og la oss nå spørre: kan vi tro at en kjærlighetens Gud som har bragt disse individene inn i verden uten deres samtykke, og som har tillatt dem å leve og dø uten noensinne å få høre det dyrebare evangeliet — at han så ganske enkelt overdrar dem til evig straff fordi de aldri har hatt en sjanse?

Eller tror vi at Gud på en eller annen måte frelser dem, så sant de lever opp til det beste de vet, uten å ha kjent og tatt imot Kristus — uten å ha blitt omvendt? Finnes det da et annet navn, en annen vei til frelse og evig liv enn gjennom

Når Kristus kommer for å herske, skal Satan bli avsatt og bli fullstendig fratatt sin makt. Men idag har han makt!

Jesus Kristus, vår Herre? Vi kan så visst ikke finne noen slik lære i Bibelen.

Så hva er da sannheten?

Ikke den eneste frelsens dag

Den forbausende, ja forbløffende sannhet er at dette *ikke* er den tidsalder da Gud prøver å frelse hele verden! Det er ikke den *eneste* dag for frelse.

Tvert om nærmer vi oss nå enden på de seks arbeidsdagene som Satan ble tildelt av den tusenårige uken.

Skriften åpenbarer klart at Satan er denne verdens eller tidsalders gud, høvdingen over luftens makter, den faktiske åndehersker over den nåværende verden. Han er ved makten! Han tilbød å overgi denne makten til Jesus om bare Jesus ville tilbe ham.

Jesus vant faktisk retten til den makten — til å avsette Satan og overta makten etter ham — ved å motstå ham i den fristelsen. Når Kristus kommer for å regjere, skal Satan bli kastet av tronen og bli fullstendig avskåret fra all makt. Men idag har han makt!

Satan beholder denne makten bare med Guds uttrykkelige tillatelse. Gud har så godt som overdratt seks dager av en uke — en omtrentlig uke av faktiske tusenårsdager — til Satan. En dag er som tusen år for Gud, og tusen år som en dag. Det utgjør en helhetlig tidsepoke (2 Pet 3:8).

Guds prinsipper endrer seg aldri. Anvendt på denne 'uken' av tusenårige dager har Gud faktisk sagt til Satan: «Seks 'dager' skal du arbeide og gjøre all din gjerning. Men den syvende dagen er sabbat for Herren din Gud. Da skal du ikke gjøre noe arbeid» (etter 2 Mos 20:9-10).

Satans gjerning går ut på å forføre — å villedde menneskeheten på jorden — å vende Guds sannhet på hodet slik at ærlige, oppriktige mennesker godtar en forfalskning som ekte — og dermed forføres til å synde. Og hvilken suksess har han ikke hatt i denne gjerningen i 6000 lange år!

Vi nærmer oss nå slutten på de første seks dagene av Satans 'uke'. Og den kommende syvende tusenårsdagen skal være Herren vår Guds sabbat. De seks første dagene overdro Gud til Satan, hvor han ga ham fritt spillerom til å påvirke og forføre. Men det kommende syvende tusenåret

er Guds dag — den skal tilhøre Gud. På den dagen skal Satan ikke gjøre noe arbeid. Han skal bli lenket, bundet og kastet i den symbolske «avgrunnen» (Åp 20:1-4) — han skal ikke forføre en eneste sjel. Den dagen skal, Gud være lovet, ikke tilhøre Satan. Den skal tilhøre Gud, som skal regjere ved Kristus!

Jesus sa rett ut at han var «herre over sabbaten». Og ved innledningen av denne tusenårige sabbaten skal Jesus vende tilbake til jorden i egen person — ikke bare som kongers Konge, men som herrers Herre. Han kommer ikke bare for å regjere og styre som kongers Konge, men som herrers Herre kommer han som Yppersteprest for å frelse!

Den kjensgjerning vi nå må se i øynene — det forbløffende faktum, som er nesten utrolig i lys av de feilaktige tradisjonene, og likevel sant — er at vi har levd i en tid hvor Satan har hatt herredømmet — en tid hvor Satan med Guds uttrykkelige tillatelse har hersket — og *ikke* i den tid da Gud setter seg fore å frelse verden!

Legg nå nøye merke til dette. Rystende som denne sannheten kan virke for mange, så er det likevel den faktiske sannhet. I løpet av denne tiden, mens Satan har fått lov til å regjere, er det ganske enkelt ikke alle gitt å forstå Guds sannhet!

For eksempel antar de fleste at Jesus talte i lignelser for å gjøre meningen klarere. Men det gjorde han ikke. Han talte i lignelser for å *skjule* det han virkelig mente. Han dekket over det så de

ikke kunne forstå. Legg merke til det som i Markus 4:10-12 og Matteus 13:10-13 skjedde etter at Jesus hadde gitt lignelsen om såmannen og kornet.

Legg merke til at Jesus klart sa fra at med unntak av hans disipler som han hadde kalt, «er det ikke gitt» noen å vite om Guds rike, selv ikke dem som faktisk så Jesus og

Det store flertall idag er hverken frelst eller fortapt. De er simpelthen ennå ikke blitt kalt.

2 KORINTER 6:2

Er dette den eneste dag og tid for når Gud desperat prøver å frelse verden? Noen er blitt forvirret av kapitel 6 vers 2 i Paulus' 2. brev til korinterne, som synes å si at vi nå er i den *eneste* dag for frelse.

Dette verset lyder:

«For han sier: På den tid som behaget meg, bønnhørte jeg deg, og på frelsens dag kom jeg deg til hjelp. Se, nå er nådens tid, se, nå er frelsens dag.»

Men «frelsens dag» er misvisende, fordi uttrykket *både på hebraisk og på gresk står i ubestemt form.*

Faktisk siterte Paulus i 2 Korinter 6:2 fra kapitel 49 vers 8 i profeten Jesajas bok i Det gamle testamente, hvor den hebraiske teksten har:

«Så sier Herren: På en tid som behager meg, bønnhører jeg deg, og på *en* frelsens dag hjelper jeg deg.»

Hverken den hebraiske teksten i Jesaja 49:8 eller den greske tekst i 2 Korinter 6:2 har «frelsens dag» i bestemt form.

Første del av verset er mer korrekt gjengitt slik:

«For han sier: Jeg har besvart din bønn på en [ikke den eneste] tilgivelsens tid. Jeg har bragt deg hjelp på en [ikke den eneste] frelsens dag» (etter Knox' eng. overs.).

Dette er sannelig frelsens dag for dem som er kalt idag, de som har fått sitt sinn åpnet av Gud for hans sannhet. *Nå* har de sin sjanse — sin anledning til å kvalifisere seg for hans Rike.

Men det er *ikke* frelsens dag for det store flertall. De vil få sin første og eneste sjanse på et senere tidspunkt. Dette er en frelsens dag, men *ikke* den *eneste* frelsens dag.

Hvis Paulus' tid hadde vært den eneste frelsens dag, da ville frelsen ha vært stengt for oss idag.

Men Paulus siterte et flere hundre år gammelt skriftsted. Var Jesajas tid den eneste frelsens dag?

Selvsagt ikke! Heller ikke Paulus dager var det, noe vår tid heller ikke er.

hørte ham tale i egen person! De fikk ikke tillatelse til å forstå!

Det er forbausende! Men der står det i din egen Bibel. Les det!

Men det er ingen urettferdighet hos Gud. Han nekter ingen en anledning til frelse. Disse mange er ganske enkelt ikke kalt *nå*, i vår tid, i denne Satans tidsalder. Dette er ganske enkelt ikke den tid da Gud prøver å frelse alle og enhver.

Hvis det hadde vært slik — og vi vet selvsagt at Satan prøver å forføre folk til å gå glipp av frelsen — da ville Satan så visst etterhvert ha vært vinneren i striden. Men det er *ikke* noen tvekamp mellom Gud og Satan i det hele tatt. Gud alene styrer i himmelen, og det Satan gjør, det gjør han ikke i konkurranse med eller på tross av Gud eller i motsetning til Guds vilje. Han gjør det bare med Guds uttrykkelige tillatelse — og Gud gir den tillatelsen i en uttrykkelig og allvis hensikt. En dag skal vi fullt ut forstå det!

Men Gud nekter ingen å få en sjanse. Det finnes ingen urettferdighet hos Gud. Alle skal få sin fulle sjanse. Men Gud handler på sin måte og til sin tid, og i hans plan blir ikke alle kalt *nå*. Millioner som har avgått ved døden *uten en sjanse*, vil bli gjenoppvekket og få sin fulle sjanse — uten en djevel til å friste dem.

Legg merke til 1 Korinter 1:24–26: «Men for dem *som er kalt*, både jøder og grekere, forkynner vi Kristus, Guds kraft og Guds visdom. For Guds dårskap er visere enn menneskene, og Guds svakhet er sterkere enn menneskene. Brødre, legg merke til det kall dere fikk: Ikke *mange* vise etter kjødet *ble kalt*, ikke mange mektige, ikke mange av høy ætt.»

Legg merke til uttrykket «for dem som er kalt». Noen er kalt. Ikke alle er kalt på det nåværende tidspunkt — i løpet av denne Satans tidsalder. «Brødre» — Paulus taler bare til dem han kaller «brødre», dem som var kalt — «legg merke til det kall dere fikk: Ikke mange» — merk deg det! — «*ikke mange* vise etter kjødet . . . ikke mange av høy ætt» — ikke mange av disse i verden er kalt!

Sa Jesus at evangeliet skulle forkynnes for å omvende alle folkeslag? Nei, det skulle forkynnes bare som en kunn-gjøring til et VITNESBYRD! «Og dette evangelium om riket skal

forkynnes over hele jorden *til et vitnesbyrd* for alle folkeslag, og så skal enden komme» — tidsalderens ende (Matt 24:14)! Så følger den nye tidsalder da Kristi styre skal overta etter Satans.

Mens det i løpet av den nåværende tidsalder er et stort antall som er kalt, er det likevel relativt sett få. Og de som er kalt, er kalt til et kall. Hva slags kall er det? Først et kall til et endret liv — et liv med å overvinne synd og seg selv. Og legg merke til det Jesus sa om dem som nå er kalt, som virkelig vokser i nåde og kjennskap, som holder ut til enden, og som seirer. Merk deg endemålet med deres kall:

Åpenbaringen 2:26-27:
«Den som seirer, og som tar vare på mine gjerninger inn-til enden, ham vil jeg gi makt over folkeslagene. Han skal styre dem med jernstav . . . »

Da Jesus var her på jorden, var det, som nevnt i Lukas 4:16, hans sedvane å forkynne evangeliet hver eneste sabbatsdag. Og når denne store tusenårige sabbat innledes, vil Satan bli fengslet, og Kristus vil komme, ikke bare for å regjere — han skal også preke!

Fariseerne mente det var galt av Jesus å helbrede på sabbaten — og våre dagers religiøse svermere synes for det meste å tro det vil være galt av ham å helbrede for synd i den tusenårige sabbat! Men han vil ikke desto mindre gjøre det.

Et av de herligste kapitlene i Bibelen er det ellefte i Romerne. Få synes å forstå det, enda så klart det er. Noen idag sier at Gud har vraket og helt og holdent forkastet det jødiske folk. De antar at jødene er Israel, mens de faktisk er Judas hus, som skilte seg fra Israels hus i kongene Rehabeams og Jeroboams dager. Likevel taler Romerne 11 utvilsomt om *alle* Israels stammer.

Dette herlige kapitlet sier at Gud ikke har forkastet sitt

*D*en virkelige gode nyheten er Jesu Kristi sanne evangelium, som folk flest idag aldri har hørt.

folk Israel. Men det åpenbarer at bare en liten del av Israel er utvalgt ved Guds nåde idag.

Resten er åndelig blindet, og Gud blindet dem — med vilje og i en spesiell hensikt. Ikke for alltid, men «inntil hedningenes fylde er kommet inn» (vers 25) — og hva så?

Så, ifølge Romerne 11:26, «skal hele Israel bli frelst, som det står skrevet: Fra Sion skal befrieren komme» — Jesus Kristus ved sin gjenkomst. «Han skal rydde bort ugudelighet fra Jakob.» Israel er idag åndelig blindet. Gud blindet dem. De blir ikke kalt til frelse nå. De har ikke fått noen sjanse nå i det hele tatt! Den herlige anledningen som skal komme til dem, etter at hedningenes fylde er kommet inn — etter at Befrieren er kommet og de ikke lenger er blindet — blir ikke noen *ny* sjanse — de har ennå aldri hatt noen sjanse i det hele tatt.

Og om vi bare kan forstå det, så viser dette kapitlet, som handler om det nasjonale kjødelige Israel, til folkene i USA, det britiske samveldet og demokratiene i Nordvesteuropa og dessuten til det jødiske folk. Det omfatter utvilsomt de fleste av våre avdøde kjære som har avgått ved døden uten at de hadde tatt imot Kristus og var blitt omvendt. De hadde kanskje *hørt* navnet Kristus, men de forsto ikke. Gud kalte dem aldri i deres levetid i denne tidsalder. De ble selvsagt ikke automatisk frelst da de døde, men på den annen side, de gikk heller ikke tapt!

Dette er den trøsterike sannheten. Langt, langt den største del av menneskene idag er *hverken* frelst eller fortapt — de er ganske enkelt ikke kalt ennå.

Men hvis Gud ikke prøver å frelse hele verden nå — hvis de fleste ikke er kalt idag — hvorfor kaller da Gud i det hele tatt noen i denne tidsalder? Hva er hensikten med å kalle noen nå?

Hensikten med det kristne kall

Den store hensikten er å bli trent opp til å regjere med Kristus og å undervise under ham når han kommer for å opprette sitt rike, når hele Israel skal bli frelst. Vi blir trent, forberedt, formet gjennom prøvelser, gjennom motgang, forfølgelser og trengsler, med stadig bibelstudium og bønn idet vi vokser i nåde og kjennskap til Kristus for når tiden

kommer å bli i stand til å fylle de høye stillingene som konger og prester — enten å regjere i sivil forstand eller å forkynne Guds sannhet når tiden kommer for når alle kan ha det privilegium å forstå og bli kalt. For et herlig oppdrag det sanne kristenliv er!

Så ikke sørg over avdøde som du kanskje har trodd hadde gått fortapt. Det mest sannsynlige er at de ganske enkelt dengang ikke var kalt — det var ikke gitt dem å forstå — deres sjanse var ennå ikke kommet. Men de skal bli gjenoppvekket og deres åndelige blindhet bli fjernet, og, hvis du er en av de kalte, og hvis du er trofast og endelig utvalgt, vil du kanskje bli brukt til å hjelpe og tjene dem og lede dem til frelse og evig liv.

Å, for et herlig håp! For en god nyhet Jesu Kristi sanne evangelium er, en nyhet som folk flest idag ganske enkelt aldri har hørt. De hører idag et *falskt* evangelium!

Men Paulus viser i Romerne 11 at frelsen er kommet til de få, de utvalgte i Israel og til noen av hedningene. Og hvorfor? Han forklarer dette i vers 31. De er blindet nå så de ved miskunn, den nåde som vi har fått, vi som idag er kalt, da må oppnå nåde og frelse — når Jesus kommer som den store Befrier. Så klart og vidunderlig dette er!

Den store fremtidige innhøstingen

Men hva så med de hundrevis av millioner som aldri har hørt det? Vil de ha en sjanse til frelse etter at Kristus vender tilbake? — etter at riket er opprettet for å herske over alle folkeslag?

Husk at kjøtt og blod ikke kan arve riket. Bare de som endelig er født på ny — født av ånd — de som er blitt ånd og ikke lenger er kjøtt og blod (Joh 3:1-8), skal være i riket.

Og de er de hellige av vår tid, de som idag er kalt og på den tid er forvandlet til udødelighet (se 1 Kor 15:50-54). De er de som er kalt i løpet av denne forvaltningen og som har holdt ut til enden og seiret. Og de skal styre og lære folkene (Åp 2:27; 3:21; Dan 7:18, 22, 27). De skal regjere på jorden, ikke oppe i himmelen (Åp 5:10). De skal styre folkene — alminnelige dødelige av alle folkeslag på jorden (Åp 2:26-27). Slik skal de styre og undervise i tusen år — Kristi tusenårige «sabbat» (Åp 20:4, 6).

De som nå er kalt i vår tid, er kalt til et liv i trening — åndelig karaktertrening — for å bli forberedt til stillinger med høyt ansvar i riket. Den som i åndelig karakter for eksempel øker det Gud ga ham ved omvendelsen ti ganger, vil være skikket til å styre over ti byer. Den som seirer og bare vokser til det femdobbelte, vil være skikket til å styre over fem byer. Men den som tror seg «frelst» bare ved å «ta imot Kristus» og som forført tror at det er «unødvendig med gjerninger», og som ikke vokser eller utvikler seg i det hele tatt i kristenlivet, vil miste selv den frelsen han trodde han hadde. Se lignelsen om «pundene» i Lukas 19.

Men hvem skal disse forvandlede udødelige herske over?

Vi får et glimt inn i dette tusenårige styret i Jesaja 11. Det beskriver Kristus som regjerer verden med rettferdighet. Det er en tid hvor villdyrene er temmet. Spebarn blir født og diebarn og avvendte barn skal leke med villdyr og dødsfarlige slanger, som da vil være temmet og harmløse. Legg merke til dette:

Jesaja 11:10-11: «På den tid skal hedningefolkene søke til Isais rotskudd [Kristus], som står som et banner for folkeslag . . . På den tid skal Herren enda en gang rekke ut sin hånd for å vinne tilbake resten av sitt folk [Israel] . . . »

Hedningefolkene skal søke til Kristus, som på den tid regjerer! Og så, som den tilbakevendte Befrier, skal han rekke ut sin hånd igjen for annen gang for å gjenvinne Israel og Juda — på den tid da den åndelige blindhet er blitt fjernet!

Se også Mika 4:2: «Mange hedningefolk skal gå av sted og si: Kom, la oss gå opp til Herrens berg og til Jakobs Guds hus [Guds rike], så han kan lære oss sine veier, og vi ferdes på hans stier . . . »

Men hva med de hedningene som aldri fikk høre evangeliet? Legg merke til Jesaja 66:15, 19: «For se, Herren skal komme i ild, og hans vogner skal være som stormvind. Han kommer for å gjøre gjengjeld i sin glødende vrede og med truende flammer [de siste plagene] . . . Jeg vil gjøre et tegn på dem og sende noen av de unnlomne blant dem til hedningefolkene, til Tarsis, Pul og Lud [hedningefolk] . . . og Javan, til de fjerne kyster som ikke har hørt gjetord om meg og ikke sett min herlighet. Og de skal kunngjøre min herlighet blant hedningefolkene.»

Den store høstinnsankingen

Når Jesus, den store Befrier kommer, skal de døde i Kristus (de som var kalt og som tok imot kallet og til sist ble frelst) bli gjenopplivet og hentes opp av sine graver som udødelige (1 Kor 15:50-53), og sammen skal de så rykkes opp i luften for å møte den kommende Konge, som de skal regjere sammen med.

Slik skal de bli *skilt ut* fra alle jordens dødelige! Adskillelsen mellom dødelige og udødelige finner sted før Kristus overhodet rører denne jord. De møter den evige Kongen oppe i skyene. Hvor drar de så derfra? De første fire versene av Sakarias 14 åpenbarer at *på samme dag* (ikke 1000 år senere) skal Kristi føtter stå på Oljeberget som han fór opp fra.

Så, på denne jord, skal han overta sin trone — sin far Davids trone (Luk 1:32). Det er altså den tronen som de hellige, som da er gjort udødelige, skal sitte på sammen med ham (Åp 3:21). Og hva skal så skje i løpet av det tusenårige styret fra da av?

Matteus 25:31-34, 41: «Men når Menneskesønnen kommer i sin herlighet, og alle englene med ham, da skal han sitte på sin herlighets trone. Og *alle folkeslag* [hedninger og israelitter] skal samles fremfor ham. Han skal skille dem fra hverandre, likesom gjeteren skiller sauene fra geitene. Han skal stille sauene ved sin høyre side, og geitene ved sin venstre. Da skal kongen si til dem ved sin høyre side: Kom hit, dere som er velsignet av min Far! Arv det rike som er beredt for dere . . . Så skal han si til dem på venstre side: Gå bort fra meg, dere som er forbannet, til den evige ild.»

Legg merke til at alle de som er kalt og frelst *før* Kristi annet komme til jorden, var blitt skilt ut fra de ikke-frelste før Kristus sto på jorden — mens de ennå var i skyene i luften — før han satte seg på sin herlighetstrone.

Den utskillelsen som foregår *etter* at han setter seg på den tronen for å regjere over folkeslagene, er derfor en annen og etterfølgende utskillelse.

Her er jordens folk — jordens dødelige — *alle folkeslag*. Og nå begynner en utskillellesprosess. Den foregår i henhold til de beslutningene de tar og deres gjerninger. De som vender seg til et liv i rettferdighet, blir plassert på høyre side. De er

omvendte — de har fått udødelighet — for Kristus sier til dem: «Arv riket» — og dødelig kjøtt og blod *kan ikke* arve det riket (1 Kor 15:50)! De som gjør ondt, vil da få lovens fulle straff — døden! De blir dømt til å gå i ildsjøen.

Dette skriftstedet beskriver helt klart intet annet enn en frelsesprosess som pågår *etter* at Kristus vender tilbake, i løpet av hans tusenårige «sabbatsdag».

Dette er den store «høst-innsankingen av sjeler»!

Det forbløffende faktum er at den nåværende innsanking av mennesker svarer til den tidlige innsanking av vinterhveten i Palestina om våren. Slik er det skildret i den årlige syklusen av høytider som Gud ga til Israel for at folket vedvarende skulle ha forståelsen av hans plan. Dette er den innledende høst av mennesker. Dette er

Ingen er forutbestemt til å ta en bestemt beslutning — til å bli frelst eller gå fortapt.

tiden for Satans herredømme. Og ut av den kaller Gud et folk for sitt navn, slik at det store flertall som nå ikke er kalt, da kan oppnå nåde ved *vår* nåde, vi som idag er kalt.

De som idag er kalt til frelse, er bare «førstegrøden» av Guds frelse (Jak 1:18). De er kalt nå for å forberede seg til stillinger som «konger» og «prester» så de kan bli det redskap som Kristus vil frelse verden ved, når hans tid kommer. Hvilken herlig plan og evangelium!

Men noen vil si: Er ikke dette læren om en ny sjanse?

Det er det absolutt ikke! Én tekst bør gjøre dette klart, nemlig Hebreerne 10:26–27: «For dersom vi holder på og synder med vilje *etter at vi har lært sannheten å kjenne*, da er det ikke lenger tilbake noe offer for synder, men bare en forferdelig gru for dom, og en nidkjærhetens brann . . . »

De som det ikke ble gitt å forstå — de som ikke er kalt idag — har ikke fått kjennskap til sannheten. De fleste fatter den ikke virkelig. Sannheten er nemlig åndelig viten, og åndelig viten kan ikke overføres naturlig til et dødelig men-

neskesinn. Åndelig sannhet blir *åpenbart!* Med mindre Gud åpner ens forståelse og ved sin ånd åpenbarer sannheten for en, kan man ikke motta den, selv om en hører ordene med ørene eller leser dem med øynene.

Men hvis en person er blitt virkelig *kalt* av Gud, hvis han er overbevist av Guds ånd, har fått sinnet åpnet til den dyrebare åndelige kjennskapen til sannheten, og han så går inn for å synde med vitende og vilje uten å yte motstand — da er det forbi med det mennesket! Vedkommende har hatt sin sjanse. Han vil ikke få noen annen i løpet av det kommende tusenår. De som da skal bli frelst, er de som inntil da ikke er blitt kalt. De er de som aldri har hatt en tidligere sjanse.

Gud bestemmer tiden for når *alle*, ifølge hans plan, skal ha sin sjanse. Men enhver i sin avdeling. De som ble født og levde først, skal motta sin sist. Og de som ble født sist, kommer inn først. Illustrasjonen med «dalen med de tørre ben» i Esekiel 37 viser hele Israels hus — de som var åndelig forblindet og som levde og døde uten en sjanse — oppstått med dødelige legemer til dødelig liv som tidligere. Det viser at deres forståelse blir åpnet — at kunnskapen kommer til dem for første gang. Så plasserer Gud sin hellige ånd i dem, og de blir frelst!

De som døde uten å være frelst

Av dette følger det derfor at de fleste av våre kjære som har avgått ved døden uten å være frelst, etter all sannsynlighet ikke døde fortapt. Etter all sannsynlighet ble de ikke kalt i vår tid. Men deres kall kommer senere. De skal bli oppvekket til nytt liv og få sin rimelige sjanse. Og du, om du er kalt — om Gud åpenbarer denne herlige sannheten for deg — har din eneste sjanse *nå* — din sjanse til å forberede deg og bli formet til å bli brukt av Kristus i det kjærlige arbeidet med å hjelpe å frelse dem, på den tid!

Å, så storslagen den mening er som vi begynner å se i kristenlivet! Hvilken herlig hensikt! Hvilket alvorlig ansvar! Vil du gjøre *ditt* kall og din utvelgelse SIKKER?

I lys av denne herlige åpenbaringen av sannheten, skulle vi nå være i stand til å forstå spørsmålet om «forutbestemmelse».

Hva forutbestemmelse ikke er

De færreste forstår hva «forutbestemmelse» er. La oss først se hva det *ikke* er. Det er ingen steder i Bibelen hvor det står at beslutningen som du kommer til å ta — din endelige skjebne, dvs om du vil bli frelst eller fortapt, allerede er forutbestemt, og at det er bestemt at du til slutt vil nå frem til den skjebnen. Det er absolutt ikke noe skriftsted i Bibelen som sier at det overhodet er noen som er forutbestemt til å gå fortapt.

Men uttaler ikke Bibelen seg da om forutbestemmelse i det hele tatt? Jo visst. Men den sier ikke det som folk flest synes å tro at den sier. Folk synes å tro at det står at vi er forutbestemt til å bli enten frelst eller fortapt. At noen er forutbestemt til å bli frelst og andre til å gå fortapt. La oss derfor lese de eneste skriftstedene i Bibelen som omtaler «forutbestemmelse» og se om vi kan finne noe i noen av dem om noe individ som er forutbestemt til å gå *tapt*. Vanskeligheten er at folk har antatt og tatt for gitt noe som ikke er sant.

Det er bare fire steder hvor uttrykket «forutbestemt» forekommer.

Romerne 8:28-30: «For vi vet at alle ting samvirker til gode for dem som elsker Gud, dem som etter hans råd er kalt. For dem som han forut kjente, dem har han også *forut bestemt* til å bli likedannet med hans Sønnns bilde, for at han skulle være den førstefødte blant mange brødre. Og dem som han *forut bestemte* til dette, dem har han også kalt. Og dem som han har kalt, dem har han også rettferdiggjort. Og dem som han har rettferdiggjort, dem har han også herliggjort.»

Efeserne 1:4-5, 11-12: «For i ham har han utvalgt oss før verdens grunnvoll ble lagt, for at vi skulle være hellige og ulastelige for hans åsyn. I kjærlighet har han *forut bestemt* oss til å få barnekår hos seg ved Jesus Kristus, etter sin frie viljes råd . . . I ham har vi også fått del i arven, etter at vi *forut var bestemt* til det etter hans forsett som setter alt i verk etter sin viljes råd, for at vi skulle være til pris for hans herlighet, vi som *forut* hadde håpet på Kristus.»

Legg merke til at av de stedene i Bibelen hvor forutbestemmelse er nevnt, sier ingen av dem noe om at noen er

forutbestemt til å gå TAPT — at de skulle være forutbestemt til å forkaste Kristus. Ingen er forutbestemt til å ta en viss beslutning — til å godta eller forkaste Kristus — til å bli frelst eller gå fortapt. Men noen er blitt forutbestemt til å bli kalt til frelse, *nå!*

Når det gjelder dem som er kalt nå, i vår tid, legg merke til *når* de ble kalt! 2 Timoteus 1:9: «Han [Gud] er den som har frelst oss og kalt oss med et hellig kall. Han gjorde det ikke etter våre gjerninger, men etter sin egen rådslutning og nåde, den som han gav oss i Kristus Jesus *fra evighet av.*» Som i Efeserne 1, legg nøye merke til det som står her: *Når* var det Gud utvalgte oss i ham? «Fra evighet av!» «Han . . . forut bestemte oss» — til hva? Til å gå fortapt? Nei, «til å få barnekår . . . ved Jesus Kristus».

Dette er ikke tiden for når Kristus kjemper med Satan om hvorvidt hele menneskeheten skal bli frelst eller gå fortapt.

«Etter at vi forut var bestemt til det etter hans forsett som setter alt i verk etter sin viljes råd.» Ble da noen forutbestemt til å gå tapt? Er det Guds vilje at noen går tapt? Han sier at det er det ikke! Kan vi da ikke se at forutbestemmelse ikke har noe med om vi skal gå tapt eller bli frelst — med vår beslutning — med vår endelige skjebne — å gjøre?

Legg nå nøye merke til følgende: «Vi som på forhånd var bestemt til det . . . Slik skulle vi være til pris og ære for hans herlighet, vi som *alt nå* har satt vårt håp til Kristus» (Ef 1:11–12, '78-overs.) De som er forutbestemt, har alt nå satt sitt håp til Kristus — de er de første til å gjøre det. De er derfor bare den første innledende innhøstingen av sjeler.

Begynner du nå å se den herlige sannheten — at forutbestemmelse ikke har noe med ens beslutning eller skjebne å gjøre? At det bare har å gjøre med *tidspunktet* for ens kall — med hvorvidt man blir kalt nå i denne tidsalder, eller senere?

Legg merke til dette i Romerne 8:28–30: «For dem han

forut kjente, dem har han også forut bestemt» — til å gå tapt? Nei, «til å bli likedannet med hans Sønnns bilde, for at han skulle være den førstefødte blant mange brødre. Og dem som han *forut bestemte* til dette, dem har han også *kalt* . . . »

Der har vi det! Merk deg det. «Dem som han forut bestemte, dem har han også kalt.»

Forutbestemmelse har å gjøre med å bli kalt. Ikke med å bli frelst eller gå fortapt. De som blir kalt idag, er blant dem som er FORUTbestemt til å bli kalt i vår tid — til å være de første til å sette sitt håp til Kristus. Alle andre får sitt kall senere.

Gud bestemmer ikke på forhånd for deg hvorvidt du skal bli frelst eller gå fortapt. Men han besluttet faktisk lang tid i forveien å kalle noen i denne *første* utkallingen til å bli prester og konger i hans rike — for at de kan ha del i å frelse andre.

Så vidunderlige Guds veier er når han åpner vår forståelse og åpenbarer dem for oss!

La oss gjøre vårt kall og vår endelige utvelgelse fast. La oss ikke sørge over avdøde kjære som sannsynligvis ikke var kalt i dette liv. Gud er i stand til å oppvekke dem. De vil komme opp i den store hvite trones bedømmelse. Og i den bedømmelsen vil livets bok bli åpnet, og mange skal da finne liv. Idag finner dommen over Guds sanne Kirke sted — over dem som nå er kalt (1 Pet 4:17). Og vi skal senere dømme verden!

Det store flertall på jorden idag er hverken frelst eller fortapt. Deres sjanse er ennå ikke kommet. Dette er ikke deres tid. Men den kommer, like så sikkert som at Guds Ord er sant.

Dette er *ikke* en tid da Kristus fortvilet kjemper med Satan om hvorvidt hele menneskeheten skal bli frelst eller gå fortapt. Hvis det, slik de fleste synes å tro, var en kamp om sjeler nå mellom Kristus og Satan, da må Satan sannelig være i ferd med å vinne den kappestriden, og det er da en svært ensidig kamp!

Men Satan er ikke mektigere enn Gud. Vi nærmer oss nå slutten på den sjette arbeidsdagen i Satans uke. Snart vil «Herren din Guds sabbat» komme. Satan skal bli lenket, Kristus skal regjere — og forkynne, og frelse!

HVA MENTE KRISTUS — «MANGE ER KALT, MEN FÅ ER UTVALGT»?

LA OSS se på dette spørsmålet — det gjelder vår evige fremtid! Hva mente Jesus egentlig da han sa til sine disipler: «For mange er kalt, men få er utvalgt» (Matt 22:14)? Hva betyr det å være «kalt» eller å motta et «kall» fra Gud? Og hvilken betydning har det å være «utvalgt»? Er det noen forskjell på det å være kalt og det å være utvalgt?

Kan du korrekt og med overbevisning forklare Jesu utsagn?

Kristenheten idag er forvirret! Få bekjennende kristne har vært klar over at før man kan bli et ekte medlem av Guds Kirke — Kristi legeme — må man først være spesielt kalt og utvalgt av Gud.

Jesus Kristus sa til disiplene: «Dere har ikke utvalgt meg, men jeg har utvalgt dere» (Joh 15:16). Et annet sted erklærte han: «Ingen kan komme til meg uten at Faderen som har sent meg, drar ham» (Joh 6:44).

Apostelen Peter skrev til sanne kristne: «Men dere er en utvalgt ætt, et kongelig presteskap, et hellig folk, et folk til eiendom, for at dere skal forkynne hans storhet, han som kalte dere fra mørket til sitt underfulle lys, dere som før ikke var et folk, men nå er blitt Guds folk» (1 Pet 2:9–10).

Peter formante videre Guds folk — Guds utvalgte: «Vær derfor desto mer ivrige, brødre, etter å gjøre deres kall og

utvelgelse fast! For når dere gjør dette, skal dere aldri noen gang snuble» (2 Pet 1:10).

Hva dreier det seg om, alt dette med «kall» og «utvelgelse»? Og hvorfor ble de hellige formanet om å gjøre sitt kall og sin utvelgelse «fast», dvs sikker?

Siden denne epoken i Guds Kirke begynte dette endetidsarbeidet tidlig i 1930-årene, er millioner av mennesker nådd med det sanne evangelium, på en eller annen måte — ved hjelp av radio, tv, det trykte ord og personlig evangelisering.

Men av alle dem som er nådd eller det er vitnet for med Kristi sanne evangelium og som faktisk er kalt av Gud, er det bare et lite mindretall som fullt ut har akseptert og fulgt dette kallet. Det store flertall synes å vie det liten eller ingen oppmerksomhet.

Hvis vi gjør et grundig studium av lignelsen om kongen som stelte i stand bryllup for sin sønn (Matt 22:2—14), kan vi bedre forstå hva Kristus mente da han sa at «mange er kalt, men få er utvalgt».

I denne lignelsen sendte kongen «sine tjenere ut for å kalle de innbudte til bryllupet. Men de ville ikke komme» (vers 3). Hvordan kaller Gud oss? Ved forkynnelsen av hans Ord. Men flertallet forkaster dette kallet. De bryr seg lite eller ingenting om Guds kongelige invitasjon (vers 47).

Til slutt sa kongen: «Gå derfor ut til veikryssene, og be [kall] inn til bryllupet alle som dere treffer på» (vers 9). Av de millioner som hører Guds Ord forkynt, er det bare et fåtall som alvorlig vurderer dette budskapet. Hovedsakelig er det denne verdens «fattige» — de som er misfornøyd med sin stilling i livet og som er villige til å gi Gud en sjanse — som virkelig fester seg ved Guds budskap: «Har ikke Gud utvalgt dem som er fattige i denne verden, til å være rike i troen og arvinger til det rike han har lovt dem som elsker ham?» (Jak 2:5).

De rike, de fornemme, de mektige og de vise er altfor selvtillfredse med sin stilling her i livet til å bry seg om Guds kall. De trenger ikke Gud — tror de!

«Brødre, legg merke til det kall dere fikk: Ikke mange vise etter kjødet ble kalt, ikke mange mektige, ikke mange av høy ætt» (1 Kor 1:26, se også vers 27–31).

Jesus Kristus ga apostlene i oppdrag å forkynne det

sanne evangelium for all verden (Matt 28:19–20). Han advarte imidlertid om at beboerne i visse byer og hus ikke ville gi akt på budskapet eller ta imot dem (Matt 10:14).

Lignelsen om såmannen (Luk 8:4–15) åpenbarer at når «såkornet» (Guds Ord) blir sådd, vil noe korn falle «ved veien» (vers 5). Det store flertall som hører evangeliet, lar ikke Guds Ord slå rot i seg. De hører Guds Ord, men de handler ikke etter det (vers 12).

«Såkornet» som falt på «steingrunn» (vers 6) står for at noen faktisk tar imot Guds Ord på skjødesløst vis. Men de legger ikke noe godt grunnlag — de lar det ikke slå dype røtter. I prøvelsens stund faller de fra (vers 13).

«Såkornet» som falt blant «torner» (vers 7) står for dem som faktisk tar imot Guds Ord og begynner å handle etter det — til og med lar det slå rot. Men så lar de forskjellige ting «kvele» Ordet slik at det ikke frembringer frukt til full modenhet eller fullkommenhet (vers 14).

Bare noe av «såkornet» faller i «god jord» (vers 8). Det står for «de som hører ordet og tar vare på det i et vakkert og godt hjerte, og bærer frukt i utholdenhet» (vers 15).

Til hvilken av disse fire kategorier — såkornet ved veien, såkornet på stengrunnen, såkornet blant tornene eller såkornet i den gode jord — hører du? Alle i Guds Kirke — som er blant Guds utvalgte — er både kalt og utvalgt.

Såkornet ved veien står for dem som er blitt kalt, men ikke utvalgt. Det virker imidlertid som om såkornet på stengrunnen og blant tornene både var kalt og utvalgt av Gud, men de holdt ikke ut.

Såkornet som falt i god jord står for de som hører Guds Ord, tar imot det, er trofaste overfor sitt kall og holder ut til enden og til slutt frembringer god frukt:

«Men den som ble sådd i den gode jord, det er den som

*A*v de
millioner som hører
Guds Ord forkynt, er
det bare et fåtall
som alvorlig vurderer
dette budskapet.

hører ordet [dette utgjør hans kall] og forstår det [fordi Gud åpner hans sinn]. Han bærer frukt, og en gir hundre foll, en seksti foll, en tretti foll» (Matt 13:23).

Bibelen taler ofte om Guds «utvalgte». Hvem er disse «utvalgte»? Det er de Gud har utvalgt seg. Det er Gud som velger oss, slik Kristus fortalte disiplene (Joh 15:16).

Guds utvalgte er de som han kaller ut av denne verden. Han åpner deres sinn slik at de kan fatte og forstå hans Ord, hans plan og hans vilje.

De han kaller ut av denne formørkede verden og til «lyset fra evangeliet om Kristi herlighet» (2 Kor 4:4) utgjør samlet Guds Kirke. Det norske ordet *kirke* kommer fra det greske *kyriakos*, som betyr «Herrens» eller «det som hører Herren til», og består i overført mening av dem han har kalt ut.

Legg nå merke til de tre viktige skrittene som må finne sted før man faktisk kan bli født inn i Guds rike som Guds egne barn:

- 1) Man må være kalt av Gud.
- 2) Når man svarer på Guds kall, da velger Gud en og gir en omvendelse, tilgivelse, sin hellige ånd og sin nåde.
- 3) Etter at Gud har kalt og valgt en, er det nødvendig at man «holder ut til enden» (Matt 24:13). Vi må holde ut — være trofaste til døden — ellers vil vi aldri bli født som herliggjorte vesener av ånd inn i selve Guds rike (Joh 3:3, 1 Kor 15:50).

Når den herliggjorte, kronede Jesus Kristus vender tilbake til denne jord som kongers Konge og herrers Herre, vil han straks samle sine utvalgte til seg (Matt 24:31).

Hvem er det som vil bli forent med Jesus Kristus ved denne mektige anledningen? Det vil være de i Guds sanne Kirke som er kledd i «rent og skinnende fint lin» (Åp 19:8)

Alle som
er i Guds Kirke —
som er blant Guds
utvalgte — er både
kalt og utvalgt.

— de som er «uten flekk eller rynke eller noe slikt», de som er «hellig og ulastelig» (Ef 5:27).

Når Jesus Kristus vender tilbake til denne jord som verdenshersker — som kongers Konge og herrers Herre — vil de, og bare de, som trofast har holdt hans bud, slutte seg til ham: «Dem som [på den tid] er med Lammet, [er] de kalte og utvalgte og trofaste» (Åp 17:14).

Ja, «mange er kalt, men få er utvalgt». Ikke mange blir noensinne en del av Guds Kirke — en del av Guds spesielt utvalgte. Og selv om Kristus velger oss og setter oss inn i sin Kirke, vil vi ikke være med ham ved hans gjenkomst med mindre vi er trofaste til enden (Åp 2:10)!

Noen av de kalte og utvalgte har ikke vært trofaste til enden. De som ikke seirer i dette livs prøvelser, vil ikke komme inn i Guds rike ved Kristi gjenkomst med mindre de dypt angrer sin troløshet, overgir seg til Guds miskunn og mottar nåden og styrken fra Gud til å bli regnet blant de trofaste ved Kristi komme.

Når du studerer lignelsen om såmannen, hvor tror du da at du passer inn? Vil du være blant såkornet som falt på stengrunn? Eller en del av det som falt blant tornene?

Eller vil du bli regnet blant såkornet som falt i god jord og frembragte god frukt — 30 foll, 60 foll eller 100 foll?

Av alle de milliarder av mennesker som nå bor på denne jord, er et fåtall blitt utvalgt av Gud til å utføre en spesiell oppgave, nemlig å forkynne evangeliet for verden (Matt 24:14) — og til å motta frelse nå. Om du er blant dem, så pass på at du lydig er «tro inntil døden» slik at du vil motta «livets krone, som Gud har lovt dem som elsker ham» (Jak 1:12).

ER GUD I FERD MED Å KALLE DEG?

«**I**NGEN kan komme til meg uten at Faderen som har sendt meg, drar ham,» sa Jesus (Joh 6:44). Dette utsagnet fra kristendommens grunnlegger motbeviser den mest utbredte feiltagelsen i dagens såkalte kristne kirke — at Gud desperat prøver å frelse verden akkurat nå!

Det er nemlig ganske enkelt ikke sant.

Mange religiøse svermere vil fortelle deg at det nettopp nå, i denne stund, finner sted en stor kamp mellom Gud og Satan.

På den ene side prøver Gud, gjennom de håpløst forvirrede og stridende myriader av kristne trossamfunn, å få folk til å «gi sine hjerter til ham» eller å bli «født på ny», eller å slutte seg til et eller annet kirkesamfunn slik at de kan bli «frelst» og komme til himmelen når de dør.

På den annen side arbeider djevelen — og det svært effektivt — for å holde folk fra å høre om og bøye seg for Jesus Kristus. Han prøver å forføre og lure folk til å forkaste Gud slik at de ender med å brenne evig i helvetes ild.

Intet kunne være fjernere fra sannheten! Bibelens klare lære gir et helt annet, og langt mer positivt, bilde.

Sannheten er at Gud ikke forsøker å frelse hele verden idag.

Adam og Eva, de to første menneskene, valgte å bestemme for seg selv hva som var rett og galt istedenfor å rette

seg etter Guds definisjoner og leve etter Guds livsform. Forført av Satan forkastet menneskeslektens opphav Guds styre over seg og valgte å gå sin egen vei, som i virkeligheten var Satans. Du kan lese om det i de tre første kapitlene i 1. Mosebok.

Og Gud tillot dem å bestemme hvilken vei de ville gå. Han tillot dem å velge å synde. Men deretter utestengte Gud Adam og Eva og alle etterfølgende generasjoner fra fri adgang til ham, medregnet fri adgang til livets tre og hans hellige ånd (1 Mos 3:22-24).

I 6000 år nå har menneskeheten gått sin egen vei, avskåret fra Gud. Og den har høstet de fryktelige resultatene — den syke, forfalne og onde verden du lever i.

Legg merke til følgende utsagn fra den allmektige Gud, som holder all makt og all skjebne i sine hender: «Se, Herrens hånd er ikke for kort til å frelse, og hans øre er ikke tunghørt så han ikke kan høre. Men deres misgjerninger skiller mellom dere og deres Gud, og deres synder har skjult hans åsyn for dere, så han ikke hører» (Jes 59:12).

Det er ingen kamp mellom Gud og Satan. Gud prøver ikke å frelse verden nå.

Han har gitt menneskeheten 6000 år av en 7000-årsplan til å gå den vei som fører til døden (Ord 14:12) og lære at den eneste vei til lykke, fred og sann glede er å adlyde Gud.

For øyeblikket er verden avskåret fra Gud. Bortsett fra . . .

Gud har forbeholdt seg retten til å arbeide med spesielt utvalgte personer nå, gjennom denne 6000-årsperioden, for å utføre spesielle oppgaver. Som Jesus sa: «Ingen kan komme til meg uten at Faderen som har sendt meg, drar ham» (Joh 6:44). Gud kaller noen idag, til et bestemt formål. Og han åpenbarer seg og sin sannhet for dem som han kaller.

Hvordan? Legg merke til hva apostelen Paulus sa: «Men, som det står skrevet: Det som intet øye har sett og intet øre hørt, og det som ikke oppkom i noe menneskes hjerte, det har Gud beredt for dem som elsker ham. Men for oss har Gud åpenbart det ved sin Ånd» (1 Kor 2:9-10).

Gud åpner en persons sinn ved Den hellige ånds kraft. Når en person svarer på Guds kall gjennom omvendelse og dåp, setter Gud faktisk sin ånd i vedkommendes sinn.

Guds ånd gir et menneske Guds sinn og vilje, sammen med kraft til å lyde Gud. Vedkommende kan da, for første gang, virkelig forstå åndelig kunnskap. Han er totalt forskjellig fra enhver annen person som ikke har Den hellige ånd, og han fungerer forskjellig. Han blir faktisk et unnfanget Guds barn: «For så mange som drives [ledes] av Guds Ånd, de er Guds barn» (Rom 8:14).

Legg merke til et annet utsagn fra Paulus: «Kjødets attrå [det naturlige sinn uten Guds ånd] er jo fiendskap mot Gud, for det er ikke Guds lov lydig, kan heller ikke være det. For de som er i kjødet, kan ikke være Gud til behag. Men dere er ikke i kjødet, dere er i Ånden, så sant Guds Ånd bor i dere. Men om noen ikke har Kristi Ånd, da hører han ikke Kristus til» (vers 79).

Du må forstå den siste setningen. Det er det som skiller sanne kristne fra de som ikke er kristne i det hele tatt: «Men om noen ikke har Kristi Ånd, da hører han ikke Kristus til»!

Med mindre Gud personlig, direkte og mirakuløst griper inn i en persons liv og åpner hans sinn — med mindre den personen overgir sitt liv til Gud og mottar Guds hellige ånd — med mindre han har Guds ånd som motiverer ham og leder hans tanker og handlinger, er han ikke en sann kristen!

For å kjenne Gud og være en sann kristen nå — for å kunne ta imot frelse — må du bli kalt av Gud og gjort til en del av hans Kirke og hans Arbeid. Det er ikke noe *du* kan velge å gjøre, uansett hvor mye du skulle ønske det. Det er Gud som må velge å kalle deg og begynne å arbeide med deg.

Men kalle deg til hva?

Guds Ord definerer klart det oppdraget — Arbeidet — som Guds utkalte folk skal utføre nå.

Legg merke til Matteus 24. Kristus beskrev tegnene som skulle vise seg forut for hans gjenkomst for å gjenopprette

Guds ånd
gir et menneske
Guds sinn og vilje,
sammen med kraft
til å lyde Gud.

Guds styre på jorden. I vers 14 forutsa han det som ville skje like før slutten på denne tidsalderen: «Og dette evangeliet om riket skal bli forkynt over hele jorden til et vitnesbyrd for alle folkeslag, og så skal enden komme.»

De Gud har utkalt i vår tid, har fått i oppdrag å overbringe Kristi evangelium — den gode nyheten om morgendagens verden — til hele verden. Det er dette budskapet du leser om i dette heftet. Dette er det Arbeid enhver sann kristen er en del av.

Den andre hoveddelen av det Guds folk er kalt til å gjøre, er å vokse i gudfryktig karakter — å komme dithen at man tenker og handler slik Gud gjør. Guds unnfangede barn skal forberede seg til å ekte Kristus når han kommer tilbake (Åp 19:7). Guds Kirke dømmes faktisk av Gud nå, som en forberedelse til å bli født inn i selve Guds familie ved Kristi gjenkomst (1 Pet 4:17).

Er det noe merkelig at Paulus sier at sanne kristne er kalt med «et hellig kall» (2 Tim 1:9), eller at han pålegger Guds utkalte å vandre «slik det er verdig for det kall dere er kalt med» (Ef 4:1)?

Hvordan vandrer en kalt og omvendt person «slik det er verdig»?

Peter sier: «Men vær, etter Den Hellige som kalte dere, også dere hellig i all deres ferd» (1 Pet 1:15). Peter bemerket senere at sanne kristne skulle leve slik Kristus levde (1 Pet 2:21-22).

Er du virkelig kalt av Gud? Blir du kalt av Gud nå — og blir du ledet av ham ved hans hellige ånd? Hvordan kan du være sikker?

Dersom du er i ferd med å bli kalt av Gud, vil du få en dyp, iboende tro på at Gud eksisterer, og at han styrer alt som foregår i dette fysiske rike: «For den som trer fram for Gud, må tro at han er til, og at han lønner dem som søker ham» (Heb 11:6).

Hvis du er kalt av Gud, vil du tro at Bibelen er Guds Ord — Guds instruksjonsbok for mennesket — at hvert ord i Bibelen er sant. Og med Den hellige ånd som styrer ditt sinn, vil du faktisk begynne å forstå det du leser i Bibelen. Du vil faktisk ønske å studere Bibelen, streve etter å grave ut hver perle av sannhet den har å tilby (2 Tim 3:16-17).

Du vil ønske et nærmere forhold til den store Gud som skapte deg og som åpenbarer sin sannhet for deg. Et slikt forhold får næring gjennom intenst bibelstudium og inderlig bønn. Som aldri før vil du forstå bønnens betydning og hvordan man skal be, og du vil ønske å gjøre det regelmessig. «Hold dere nær til Gud,» skriver Jakob, «så skal han holde seg nær til dere» (Jak 4:8).

Hvis Guds ånd faktisk leder deg, vil du begynne å få en følelse av hensikt i livet, kanskje for første gang. Du vil utvikle en indre følelse av at tiden vi lever i, begynner å bli knapp. Du vil begynne å bli begeistret over sannheten du begynner å forstå og ha forventning til det som ligger forut. Og likevel vil du føle en indre fred og ro som ikke ligner noe du før har kjent. Dette er «Guds fred, som overgår all forstand» (Fil 4:7), som Guds ånd gir.

Du vil begynne å forstå Guds sanne læresetninger, idet du innser at de er helt forskjellige fra det du sannsynligvis har lært eller hørt hele livet. Sannheten om himmel og hel-

vete, om doktrinen om sjelens udødelighet, om helligdager som jul og langfredag/påskesøndag og om Guds sabbat, vil overraske og bevege deg.

Du vil begynne å få en dyptgående viten om at Guds lov gjelder idag. Kristus selv sa: «Dere må ikke tro at jeg er kommet for å oppheve loven eller profetene! Jeg er ikke kommet for å oppheve, men for å oppfylle» (Matt 5:17).

Du vil innse betydningen av det som skjedde i Edens

hage. Du vil forstå givenhetene som skjedde før mennesket ble til på jorden. Du vil begynne å få et glimt av menneskets utrolige potensial.

Hvis Gud arbeider i ditt liv, vil du begynne å se hvordan du, i likhet med Adam og Eva, har tatt av treet til kunnskap om godt og ondt — hvordan du hele livet igjennom har fulgt

Guds Ord

*definerer klart
det oppdraget —
Arbeidet — som
Guds utvalgte folk
skal utføre i vår tid.*

din egen vei — veien som fører til død (Ord 16:25) — istedenfor Guds vei.

Du vil begynne å kjenne syndens betydning, og du vil bli innvendig knust fordi du selv har syndet og bragt dødsstraffen over deg og derfor trenger Jesu Kristi død som soning for denne straffen i ditt sted (Rom 3:23; 6:23; 5:8). Du vil begynne å se hvor ond denne verden virkelig er, og du vil ønske å løsrive deg fra den. Du vil ønske ikke å ha noen del i dens djevlelike veier.

Dersom Gud kaller deg, vil du være rede til å gjøre det vanskeligste noe menneske kan gjøre, nemlig å innrømme at du tar feil. Dette er begynnelsen på virkelig omvendelse. Du vil ønske å forandre ditt liv — slutte å følge Satans vei og gjøre det Gud pålegger deg, uansett hva det koster. Du vil begynne å få kraft til å si *nei* til de gale driftene, vanene, ønskene og holdningene som alltid har vært drivkraften i det du har gjort. Ditt liv — din hovedmotivasjon og tenkemåte — vil bli preget av å *gi* snarere enn å *ta*.

Du vil ønske å gjøre alt du kan for å tjene og hjelpe denne ulykkelige verden. En sann kristen oppnår dette først og fremst ved å gjøre Guds gjerning, nemlig å dele den dyrebare kunnskapen om Guds sannhet med resten av menneskeheten.

Du vil legge hele ditt hjerte i Guds Arbeid. Du vil vie deg fullstendig til å ha del i det å advare verden om de dramatiske hendelsene som vil finne sted like før slutten på denne tidsalderen, og om den fantastiske, vakre verden som venter like bak horisonten. Du vil glede deg kolossalt over å kunne være med på å fortelle verden om at det finnes en bedre morgendag — at Gud bryr seg om oss og meget snart vil gripe inn.

Dersom du er kalt av Gud, vil du snart innse at intet annet betyr noe.

Råd er tilgjengelig

Hvis du etter nøye vurdering føler at Gud er i ferd med å kalle deg, hva skal du så gjøre?

Guds Verdensvide Kirke har prester over hele verden. De er grundig opplært i bibelkunnskap ved Ambassador College og er fullt ut kvalifisert til å besvare ethvert spørsmål du

måtte ha om Gud, Bibelen, kristendom, omvendelse og personlige problemer i ditt liv.

Det faktum at du leser og forstår dette heftet, er et tegn på at Gud antagelig kaller deg! Kanskje har du lest dette Arbeidets litteratur i årevis, men har nølt med å gå dypere inn i den kunnskap vi tilbyr. Kanskje har du vært forvirret eller redd for hva det å akseptere denne kunnskapen kunne kreve i ditt liv.

Men vit dette: Gud holder deg ansvarlig for det du vet. Som Jakob skrev: «Den som altså vet hva godt han burde gjøre, men ikke gjør det, for ham er det synd» (Jak 4:17). Hvis du har lest så langt og forstått dette heftet, er det kanskje på tide å gjøre noe med det.

Guds prester vil mer enn gjerne snakke med deg om anger, omvendelse, dåp eller andre temaer. Det vil ikke koste deg noe, og du inngår ingen forpliktelser når du ber om råd fra prestene.

Dersom du skulle ønske en samtale med en av dem, bør du skrive til vårt skandinaviske kontor i England. Du finner adresselisten på siste side.

SUPPLERENDE LESESTOFF

Guds Verdensvide Kirke utgir mange fargerike, opplysende publikasjoner innen et vidt spekter av bibelske emner. Fire er nevnt nedenfor.

Din ærefryktingytende framtid

Vitenskapen har ikke greid å oppdage den storslåtte hensikten med menneskelivet. Høyere undervisning har ikke lært den bort. Og organisert religion har ikke kunngjort den. Her er et hefte som klargjør denne hensikten!

Hva menes egentlig med frelse?

Hva er frelse? Er det et sted, et mål, en tilstand eller en belønning? Ikke en av hundre vet hva frelse er eller hvordan den kan oppnås. Gjør du det?

Hva er mennesket?

Hvorfor er mennesket enestående? Har det en «udødelig sjel»? Er det mulig å vite hva vi er, hvorfor vi er til, hvor vi er på vei, og hvordan vi kan komme dit?

Bibel-brevkurset

Ambassador College Bibel-brevkurs er enestående. Hver av leksjonene gjør Bibelen aktuell og meningsfylt i våre dagers verdenssituasjon. Livets viktigste spørsmål blir svarene i Bibelen.

Skriv etter ditt eksemplar av hver av de ovennevnte publikasjoner. De sendes gratis som en opplysningstjeneste i offentlighetens interesse.

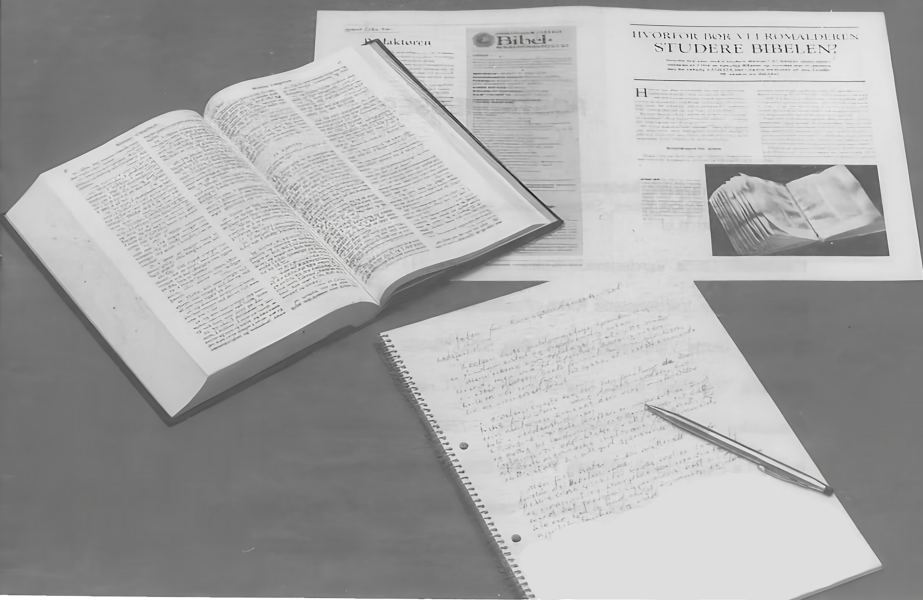

Et enestående kurs Bibelen bedre

Har du funnet det vanskelig — nesten umulig — å forstå det som står i Bibelen? Ambassador College Bibel-korrespondansekurs kan hjelpe deg på vei til å forstå Bibelen som aldri før. Over 2 millioner mennesker har fulgt dette enestående kurset!

Disse lærerike, opplysende leksjonene klarlegger svarene på de «ubesvarlige» problemene som millioner står overfor idag. De forklarer selve meningen med menneskelivet. Du vil studere Bibelens klare sannheter!

Du vil lære sannheten om formålet med livet, hva som er profetert i Bibelen når det gjelder dagens verdensbegivenheter, og den vei mot sann lykke som Gud har inspirert. Alle disse emnene og mange flere blir presentert inngående og skrittvis. Et nytt og viktig emne granskes for hver leksjon.

til å forstå

Og Bibelen er den eneste lærebok du trenger.

Du vil finne hver leksjon meget givende. Periodiske prøver vil hjelpe deg å måle din fremgang. Studiet har ingen påmeldingsavgift og er helt uforpliktende — disse leksjonene er gratis! Hvorfor ikke be om en prøveleksjon? Det er bare å skrive til vår adresse nærmest deg.

Gratis

Bare skriv til vår adresse nærmest deg.

POSTADRESSER

Det skandinaviske kontor:

Guds Verdensvide Kirke, Skandinavisk avd., P.O. Box 111, Borehamwood, Herts., England WD6 1LU

Danmark: Guds Verdensvide Kirke, Postboks 211, DK-8100 Århus C

Norge: Guds Verdensvide Kirke, Postboks 2513 Solli, N-0203 Oslo 2

Sverige: Guds Världsvida Kyrka, Box 5380, S-102 46 Stockholm

Finland: The Plain Truth, Box 603, SF-00101 Helsingfors

Frankrike: Le Monde à Venir, B.P. 64, F-75662 Paris Cédex 14

Italia: La Pura Verità, Casella Postale 270, I-24100 Bergamo

Nederland: Ambassador College, Postbus 444, 3430 AK Nieuwegein

Spania: Ambassador College, Apartado Postal 1230, 28080 Madrid

Tyskland: Ambassador College, Postfach 1129, D-5300 Bonn 1, Vest-Tyskland

Canada: Worldwide Church of God, P.O. Box 44, Station A, Vancouver, B.C. V6C 2M2

Australia: Worldwide Church of God, P.O. Box 202, Burleigh Heads, Queensland 4220, Australia

Ny-Zealand: Ambassador College, P.O. Box 2709, Auckland 1, Ny-Zealand

USA: Worldwide Church of God, P.O. Box 111, Pasadena, California 91123

